

att kasta mat

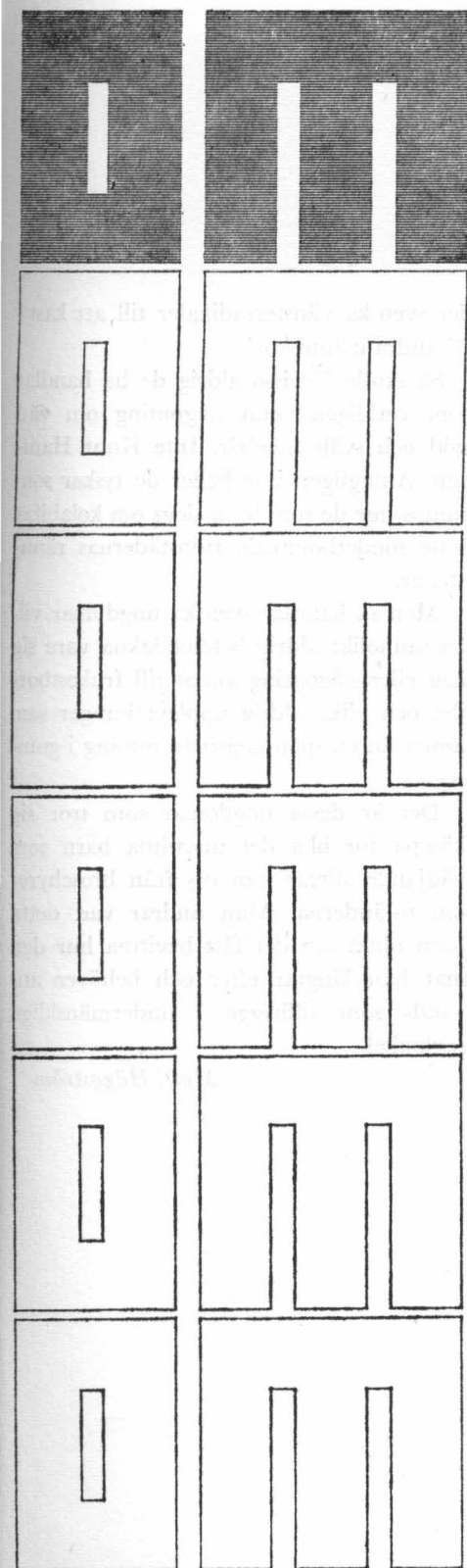
Knut Hamsuns maka Marie berättar i en av sina böcker om sitt liv tillsammans med den norske författaren och Nobelpristagaren följande episod. När hon en gång lagade mat i köket på gården Nörholm råkade hon tappa en rå ärtä på golvet. Hon tog upp den och slängde den i slasken. Knut Hamsun stirrade på henne och sade kyligt att han med egna händer förfärdigat en låda på vilken det stod »Ärtor». Utan ett ord tog hans hustru upp ärtan ur slasken, sköljde av den och lade den bland de andra ärtorna i lådan.

Knut Hamsuns reaktion kan förefalla besynnerlig. Hans ekonomiska ställning var vid ifrågavarande tidpunkt god. Hans böcker såldes bra, han var en etablerad författare.

Men det var inte medvindsmannen, den världsberömde, som protesterade mot att mat kastades bort. Det var den del av honom själv som fortfarande mindes sin ungdoms umbäranden, den tid då föda för dagen var en sällsynt gäst, den tid då han, plågad av hungerhallucinationer, skrev sitt stora förstlingsverk »Svält».

Det berättas om hur många amerikanska soldater i Västtyskland uppträdde de närmaste åren efter 1945. De roade sig med att inhandla stora partier choklad och kola från kioskerna, för att sedan kasta det på gatorna. De hade hjärtligt roligt åt att se hur de svältande tyska barnen slogs om bitarna. Som de sedan tuggade i sig – ehuru knappast utan hatkänslor mot dem som slängt godsakerna.

Nu som när de ovan relaterade händelserna inträffade svälter stora delar av värl-

dens befolkning. Det är långt ifrån allom givet att försmå mat – eller att använda mat till annat än förtäring.

En del vänsterradikaler här i landet – vilka av någon obegriplig anledning kallas samhällstillvända – brukar uttrycka sin avsky för USA genom att kasta ägg på denna nations officiella representanter. Senast var det den nyanlände amerikanske ambassadören som utsågs till måltavla.

Med dessa handlingar är de vänsterradikala framgångsrika i ett avseende. Ingen kan undgå att inse att de tycker illa om USA. Det är ändå något – så svårt som de oftast har i sina försök att kommunicera begripligt med dem som tycker anorlunda.

Men ifråga om att markera sin solidaritet med de svältande folken misslyckas de desto mer. Kan man egentligen föreställa sig en värre utmaning just mot de fattiga människorna i u-länderna än att »stödja dem» genom denna makabra avart av överklassmanér? Den mat som svältande dagligen förmenas, den maten använ-

der svenska vänsterradikaler till att kasta på andra människor!

Så skulle förvisso aldrig de ha handlat som verkligen vetat någonting om vad nöd och svält innebär. Inte Knut Hamsun. Antagligen inte heller de tyskar som minns hur de som barn slogs om kolabitar i de sönderbombade ruinstädernas rännenstenar.

Men så handlar svenska ungdomar vilka sannolikt aldrig behövt sakna vare sig ägg eller någonting annat till frukostbordet och vilka aldrig upplevt hunger som annat än en spänningsfylld retning i gommen.

Det är dessa ungdomar som tror sig kämpa för bl a det utsvultna barn som vädjande stirrar mot oss från broschyrer om u-länderna. Man undrar vad detta barn tänkt om det fått bevittna hur den mat han längtar efter och behöver används som tillhygge i undermänniska spektakel.

Matti Haggström